

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

JAROSLAV SVOBODA

Zpracovali: Julie Doležilová, Jakub Kolář, Filip Král,
Šimon Křišťůfek, Simona Petržílková

Dne 10. prosince 2018 jsme navštívili pana Jaroslava Svobodu, aby se s námi podělil o svůj životní příběh.

Dětství prožil v Nerudově ulici v Říčanech v milující rodině. Do školy začal chodit v době protektorátu, kdy byla hlavní školní budova na náměstí obsazena německou posádkou, a učilo se na různých místech v Říčanech.

V první třídě jsme se ihned museli učit němčinu, ačkoliv jsme tehdy neuměli ani číst, ani psát, tak už jsme se učili německy. A to tak, že pan učitel Šára přinesl takový velký obraz, z vesnického prostředí, kde byli jednak lidi, zvířata, domy a tak dále a vždycky ukázal: „Toto je dům, německy Haus.“ Celá třída to opakovala.

V květnu 1945, přijíždí tatínek – velitel spojovací služby, poručík Jaroslav Svoboda, na korbě prvního ruského tanku, který vjel do Říčan.

Já jsem to v té době sledoval u okna, z okna u babičky, a před ten dům babičky zastavil zrovna takovej velkej obrněnej vůz a posádka požádala babičku, jestli by tam mohli přespat. Babička samozřejmě souhlasila, a protože já jsem tehdy u ní spal, tak se stalo to, že v ložnici té babičky, ten první den po osvobození jsem spal s deseti rudoarmějci.

Jeho celoživotní vášní se stalo radioamatérství, kterému se začal věnovat už při studiu na střední škole.

Jako radioamatér se velice zajímal o první televizní vysílání, které mohl sledovat u sousedů.

Tam si jen pamatuju, že když jsme se tam šli dívat, tak on ten televizor vždycky vzal z kuchyně a postavil to na židli proti schodům a my jsme vlastně seděli na schodech. Byl o to velký zájem. No a až z těch schodů jsme sledovali ten televizor na tý židli.

Dne 21. srpna 1968 slavili se ženou třetí výročí svatby. Když se ráno probudili, viděli oknem, jak jedou tanky.

Samozřejmě žena jako první věc mě vyslala okamžitě do lékárny, abych nakoupil sunar pro naši dceru.

Informace v této době nešly normálně předávat, protože v Praze byla obsazená televizní budova, rozhlas i hlavní pošta v Jindřišské ulici.

Pan Svoboda si uvědomil, že v nedalekém Tehově je mezinárodní přijímací stanice pro dálnopisy.

Takže jsme v podstatě denně zásobovali Mladou frontu těmi zahraničními dálnopisnými informacemi, ke kterým by se těžko jinak dostávalo, takže jsme se jistým způsobem podíleli i na informovanosti v této době.

Jaroslav Svoboda měl velmi zajímavý život, a proto nás zajímalo, čím se řídil.

Od svého mládí až do teďka jsem si sám pro sebe vytyčil určitou takovou zásadu, a sice v tom, že si myslím, že je lepší, aby člověk byl co možná nejvíc všestranný, nikoliv aby jen vynikal v nějakém úzkém oboru.